

Sygnatura akt VIII C 1465/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko A. R.

o zapłatę

zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.141,61 zł (trzy tysiące sto czterdzieści jeden złotych sześćdziesiąt jeden groszy) z umownymi odsetkami w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 957 zł (dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1465/19

UZASADNIENIE

W dniu 29 sierpnia 2019 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej A. R. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 3.141,61 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że zawarł z pozwaną ramową umowę pożyczki nr (...), której integralną część stanowiła umowa pożyczki nr (...) z dnia 24 czerwca 2019 roku. Na mocy umowy pozwana otrzymała kwotę 2.500 zł, którą zobowiązała się spłacić do dnia 24 lipca 2019 roku. Pozwana nie wywiązała się z umowy i nie zwróciła przekazanych jej środków. Na dochodzone roszczenie składają się: kapitał – 2.400 zł, prowizja – 600 zł oraz skapitalizowane odsetki od zadłużenia przeterminowanego – 41,61 zł.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4-5v.)

W dniu 24 września 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości

oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik przyznał, że pozwana była stroną umowy pożyczki nr (...) na kwotę 2.500 zł. Do umowy tej nie została jednak załączona umowa ramowa. Zgodnie

zaś z umową ramową nr (...) na pożyczkobiorcę został nałożony szereg obowiązków o abuzywnym charakterze, przy czym pozwana nie miała możliwości zapoznania się z postanowieniami umowy ramowej przed zawarciem umowy nr (...). Pełnomocnik wskazał przy tym, że umowa ramowa nie określa żadnych wymaganych przez kodeks cywilny przedmiotowo istotnych ustaleń, te natomiast, wraz z datą zwrotu pożyczki, określa umowa nr (...). Do sprzeciwu zostały załączone umowa pożyczki nr (...) oraz umowa ramowa nr (...).

Postanowieniem z dnia 25 października 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin

-Zachód w L. stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6, sprzeciw k. 7-8v., postanowienie k. 11)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. Uzupełniając wyjaśnił, że w związku z zawarciem umowy pożyczki strony tego samego dnia zawarły umowę ramową nr (...), która określała warunki zawierania wszystkich przyszłych umów pożyczek. Umowa pożyczki została zawarta w formie elektronicznej, przy czym pozwana wcześniej zarejestrowała się na stronie internetowej pożyczkodawcy, zapoznała się z wzorcami umowy pożyczki, ramowej umowy pożyczki i formularza informacyjnego, które zostały jej przesłane na pocztę e-mail. Powód zaznaczył przy tym, że wszelkie dokumenty związane z umową pożyczki zostały udostępnione pozwanej, która miała możliwość pobrać je w formie elektronicznej. Jednocześnie zaprzeczył, aby postanowienia umowy miały abuzywny charakter, dodając, iż naliczona w umowie prowizja jest niższa od maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu liczonych dla kwoty 2.500 zł.

(pismo procesowe k. 22-25)

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik pozwanej, zajmując stanowisko jak w sprzeciwie, podniósł, iż pozwana nie zawierała umowy ramowej nr (...). Dodał, że podmioty działające w imieniu powoda powoływały się wyłącznie na umowę nr (...), nie zaś na umowę ramową.

(pismo procesowe k. 55-57)

Na rozprawie w dniu 19 lutego 2020 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwana wezwana na termin rozprawy do osobistego stawiennictwa nie stawiała się.

(protokół rozprawy k. 70)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 czerwca 2019 powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...), na mocy której udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 2.500 zł, którą zobowiązała się ona spłacić wraz z prowizją oraz wszelkimi innymi kosztami zgodnie z warunkami określonymi w tabeli zawartej w umowie. W tej ostatniej, prowizja została oznaczona na kwotę 600 zł, zaś całkowita kwota do spłaty, na kwotę 3.100 zł. Termin spłaty został oznaczony na dzień 24 lipca 2019 roku. (...) wyniosła 1259,72%. W pozostałych postanowieniach umowy wskazano m.in. że zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy wypłata pożyczki nastąpi na rachunek bankowy

o nr 51 1160 (...) (...), że umowa obowiązuje do dnia 24 lipca 2019 roku z zastrzeżeniem, że wpływ na rachunek bankowy do spłaty wszystkich należności wynikających z umowy pożyczki będzie stanowić skuteczne zwolnienie pożyczkobiorcy z obowiązków i zobowiązań wynikających z umowy pożyczki, że opłaty i prowizje związane z nieterminową spłatą udzielonej pożyczki określa tabela opłat stanowiąca załącznik do ramowej umowy pożyczki, że formularz odstąpienia od umowy pożyczki, jak również formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego udzielonego na

podstawie niniejszej umowy stanowią załącznik do umowy pożyczki, a także, iż w sprawach nieuregulowanych w umowie zastosowanie znajdują zapisy ramowej umowy pożyczki.

Przed zawarciem umowy, o której mowa wyżej, pozwana w dniu 24 czerwca 2019 roku, o godzinie 06:43, wypełniła formularz rejestracyjny, w następstwie czego została poinformowana, iż kolejnym krokiem jest zawnieśkowanie o pożyczkę. Jednocześnie pozwanej został przesłany formularz informacyjny. W jego treści oznaczono m.in. kwotę pożyczki (2.500 zł), wysokość prowizji (600 zł), całkowitą kwotę pożyczki (3.100 zł), termin spłaty (24 lipca 2019 roku), stopę procentową odsetek kapitałowych (0%), (...) (1269,72%), wysokość odsetek od przeterminowanego zadłużenia (odsetki maksymalne za opóźnienie), warunki wypowiedzenia umowy. Sama umowa pożyczki została zawarta o godzinie 17:48. W związku z zawarciem umowy powód przesłał pozwanej na adres e-mail, w formie plików (...): formularz odstąpienia, tabelę opłat, ramową umowę pożyczki oraz umowę pożyczki nr (...).

W dniu 24 czerwca 2019 roku powód przelał na należący do pozwanej, wskazany w umowie rachunek bankowy o nr 51 1160 (...) (...) kwotę 2.500 zł tytułem „pożyczka z umowy nr: (...)”.

Przedmiotowa umowa pożyczki nie była pierwszą zawartą przez pozwaną z powodem. Wcześniej A. R. zaciągnęła pożyczkę w dniu 19 lutego 2019 roku, w dniu 6 marca 2019 roku, w dniu 21 marca 2019 roku (pożyczka refinansująca), w dniu 18 kwietnia 2019 roku (pożyczka refinansująca). W każdym z w/w przypadków pozwana wnioskuje wcześniej o pożyczkę, a powód przysyłał jej dokumentację związaną z umową w postaci formularza informacyjnego, ramowej umowy pożyczki, umowy pożyczki.

(umowa pożyczki nr (...) k. 10-10v., formularz odstąpienia k. 31, formularz informacyjny k. 37-38v., wydruk z konta klienta k. 39-43v., wydruk z systemu instantor k. 44, potwierdzenie transakcji k. 46, tabela opłat k. 50, okoliczności bezsporne)

W ramowej umowie pożyczki nr (...) określone zostały zasady, na jakich pożyczkodawca oraz pożyczkobiorca będą zawierać umowy pożyczki, w tym m.in. zasady rejestracji pożyczkobiorcy (§ 4 ramowej umowy pożyczki).

(ramowa umowa pożyczki k. 11-15)

W piśmie z dnia 23 lipca 2019 roku pozwana zwróciła się do powoda o podanie kwoty zadłużenia, oświadczając jednocześnie, że wyraża wolę jednorazowej spłaty całego zadłużenia. Pozwana wskazana ponadto, że umowa pożyczki zawiera liczne postanowienia niedozwolone, a także, iż wnosi o niezwłoczne usunięcie jej konta, do założenia której została zmuszona ze względu na treść § 4 zawartej umowy.

W odpowiedzi powód wskazał, na jakich warunkach została zawarta umowa z dnia 24 czerwca 2019 roku, że na zadłużenie pozwanej składa się wyłącznie kwota wynikająca z w/w umowy oraz że do chwili całkowitej spłaty zadłużenia usunięcie konta pozwanej nie jest możliwe.

Następnie, w piśmie z dnia 22 sierpnia 2019 roku pozwana przyznała, iż zawarła umowę nr (...) z dnia 24 czerwca 2019 roku, że wyraża wolę spłaty kwoty 3.100 zł, nie jest jednak w stanie spłacić jej jednorazowo. Wobec powyższego wniosła o rozłożenie zadłużenia na 5 rat po 620 zł każda.

(pismo wraz z dowodem nadania przesyłki k. 15v.-16, k. 16v.-17, pismo k. 62-62v., okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie spłaciła zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości i podlega uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie niesporne było, że w dniu 24 czerwca 2019 powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...), na mocy której udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 2.500 zł, którą zobowiązała się ona spłacić wraz z prowizją w wysokości 600 zł w terminie do dnia 24 lipca 2019 roku. Powyższy fakt został przyznany przez samą pozwaną, która nadto złożyła egzemplarz przedmiotowej umowy pożyczki. Poza sporem pozostawało ponadto, że pozwana spełniła wszelkie warunki niezbędne do otrzymania pożyczki, w tym dokonała rejestracji na portalu pożyczkodawcy i założyła konto klienta. Powyższe wynika z samej okoliczności udzielenia pozwanej pożyczki – gdyby A. R. nie dopełniła formalności związanych z rejestracją, nie mogłaby otrzymać pożyczki, ale także z pisma z dnia 23 lipca 2019 roku (k. 16v.-17), w treści którego pozwana wniosła m.in. o usunięcie jej konta, do założenia którego została zmuszona ze względu na treść § 4 zawartej umowy. Wątpliwości nie budziło także, że pozwana nie wywiązała się z postanowień umowy i nie spłaciła zaciągniętego zobowiązania. Pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że choćby częściowo uregulowała swój dług wobec pożyczkodawcy, poza tym w piśmie z dnia 22 sierpnia 2019 roku (k. 15v.) wprost przyznała, że jej zadłużenie wynosi 3.100 zł i wyraziła wolę jego spłaty.

Stanowisko procesowe w sprawie pozwana oparła w zasadzie na jednym zarzucie, a mianowicie, iż nie zawarła z powodem umowy ramowej nr (...), dodając na marginesie, że umowa ta i tak musiałaby zostać uznana za nieważną, skoro nie miała możliwości zapoznania się z jej treścią przed zawarciem umowy pożyczki. Pozwana wskazywała przy tym, że w/w ramowa umowa nie została wymieniona, jako załącznik do umowy pożyczki nr (...), a także, iż zawiera ona klauzule abuzywne. W ocenie Sądu zarzuty pozwanej po pierwsze uznać należy za chybione, po drugie, za irrelevantne z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu trudno przyjąć, że pozwana nie zawierała z powodem spornej umowy ramowej, przy czym przez zawarcie ramowej umowy należy w istocie rozumieć akceptację jej warunków, bowiem sama umowa ramowa, z uwagi na właśnie ramowy charakter, nie czyni po stronie pożyczkobiorcy żadnych zobowiązań – umowa ta określa wyłącznie warunki, na jakich pożyczkodawca i pożyczkobiorca będą zawierać umowy pożyczki. Pierwsze na co należy zwrócić uwagę, to fakt przedłożenia przez samą pozwaną umowy nr (...). Skoro pozwana twierdzi, że umowy takiej nie zawierała, zastanawiające jest, w jaki sposób weszła w posiadanie jej egzemplarza. Podkreślenia wymaga, że złożona do akt umowa ramowa zawiera dane pozwanej, nie jest zatem wzorem umowy, który być może jest zamieszczony na stronie internetowej pożyczkodawcy do zapoznania się z jego treścią. Skoro pozwana dysponowała egzemplarzem umowy nr (...) oczywistym jest wniosek, iż musiał on zostać jej przesłany/udostępniony przez pożyczkodawcę. W drugiej kolejności zauważyć należy, że w powołanym już piśmie z dnia 23 lipca 2019 roku pozwana sama oświadcza, że została zmuszona do założenia konta ze względu na treść § 4 zawartej (!!!) umowy. Jako, że umowa pożyczki posiada wyłącznie numerację od § 1 do § 3, zaś w umowie ramowej § 4 dotyczy rejestracji pożyczkobiorcy, zasadnym jest przyjęcie, iż A. R. odnosi się do zawartej przez nią umowy ramowej. Wskazać wreszcie należy,

że z wydruku z konta klienta (k. 39-43v.), którego treść nie była podważana przez pozwaną, jednoznacznie wynika, że w związku z zawarciem umowy pożyczki z dnia (...) powód przesłał pozwanej na pocztę e-mail, w formie pliku (...), m.in. ramową umowę pożyczki. Oczywiście Sąd dostrzega okoliczność, że przedłożona do akt ramowa umowa pożyczki nie jest opatrzona żadną datą, okoliczność ta nie ma jednak istotnego znaczenia, skoro zobowiązanie pożyczkobiorcy wynika nie z umowy ramowej, a z właściwej umowy pożyczki. W sprawie, jak rozpoznawana, należy sobie odpowiedzieć przede wszystkim na jedno pytanie, czy umowa pożyczki nr (...) mogła istnieć – w znaczeniu, jako podstawa zobowiązania dłużnika

– bez konkretnie powiązanej z nią umowy ramowej. Odpowiedź na tak postawione pytanie musi być pozytywna, umowa pożyczki z dnia 24 czerwca 2019 rok

o nr (...) posiadała bowiem wszystkie essentialia negotii umowy pożyczki,

na co zwrócił w sprzecznie uwagę sam pełnomocnik pozwanej. W umowie tej oznaczono wysokość kapitału pożyczki, prowizji, oprocentowania, (...), termin spłaty, czas obowiązywania umowy, sposób wypłaty pożyczki. Co więcej załącznik do tej umowy stanowił formularz informacyjny, który pozwana otrzymała przed zawarciem umowy pożyczki (formularz przesłano o godzinie 06:43, tymczasem umowa została zawarta o godzinie 17:48 - k. 37 w zw. z k. 40-40v.), a który regulował takie kwestie, jak wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego, czy też zasady wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę, odstąpienia od umowy przez pożyczkobiorcę itp. W rzeczywistości zatem powód spełnił

warunki oznaczone przez ustawę o kredycie konsumencki, przewidziane dla umowy pożyczki. W takim stanie rzeczy ramowa umowa pożyczki, której postanowienia w zakresie ważnym z punktu widzenia postanowień umowy pożyczki w istocie powieli formularz informacyjny, nie była warunkiem sine qua non ważności umowy pożyczki nr (...). Oczywiście ramowa umowa była istotna w innym zakresie, a mianowicie dla ustalenia, czy dana osoba w ogóle jest dłużnikiem danego pożyczkodawcy, a więc czy osoba ta dokonała rejestracji na portalu pożyczkodawcy. W niniejszej sprawie okoliczność ta była jednak niesporna, skoro pozwana przyznała, że pożyczkę zaciągnęła, ergo musiała dokonać wcześniejszej rejestracji i utworzyć konto klienta, ponadto okoliczność ta – o czym była mowa wyżej – wynika wprost z pisma pozwanej z dnia 23 lipca 2019 roku oraz z niekwestionowanego przez pozwaną wydruku z konta klienta (k. 39-43v.). Zauważenia wreszcie wymaga, że przedmiotowa umowa pożyczki była piątą, jaką A. R. zawarła z powodem, tym samym nie może budzić wątpliwości, że znała ona sposób funkcjonowania powoda.

Reasumując Sąd uznał, że strony zawarły skutecznie umowę pożyczki, na mocy której pozwana otrzymała kwotę 2.500 zł, zobowiązując się do jej zwrotu wraz z prowizją – 600 zł – w terminie do dnia 24 lipca 2019 roku, której to powinności uchybiła.

Na koniec, niejako na marginesie, odnieść się należy do wysokości naliczonej na gruncie umowy pożyczki prowizji. Wprawdzie zawodowy pełnomocnik pozwanej wywodził zarzuty abuzywności wyłącznie względem ramowej umowy pożyczki i nie wiązał ich bezpośrednio z prowizją, która przy tym wynika z umowy pożyczki nr (...), niemniej jednak, wobec faktu, iż ramowa umowa pożyczki odnosi się także do prowizji, jako opłaty związanej z udzieleniem pożyczki, Sąd uznał za zasadne odniesienie się do tej kwestii. W pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, która obok odsetek stanowi wynagrodzenie dla pożyczkodawcy z tytułu udostępnienia pożyczkobiorcy środków finansowych i jest powszechnie stosowana nie tylko przez podmioty oferujące pożyczki krótkoterminowe, ale także instytucje bankowe. W omawianym przypadku ustalona przez powoda prowizja (600 zł) jest niższa od maksymalnych kosztów kredytu przewidzianych ustawą o kredycie konsumenckim. Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest bowiem ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali 6 miesięcy przekroczyć 40% całkowitej kwoty kredytu (25% + 15%), w skali roku 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 ustawy. W niniejszej sprawie, wobec zobowiązania zaciągniętego na 30 dni, limit ten wyrażał się kwotą 686,64 zł. W tym miejscu zaznaczyć należy, że wartości maksymalne przewidziane w art. 36a ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. Wyjaśnienia wymaga również, że naliczanie odsetek, choćby w maksymalnej przewidzianej prawem wysokości, nie jest w stanie zrekompensować pożyczkodawcom kosztów prowadzonej przez nich działalności. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że powód prowadzi działalność nastawioną na zysk, a także, że pozwana miała pełną swobodę w wyborze instytucji, u której zamierzała się zadłużyć. Skoro więc pozwana zdecydowała się skorzystać z usług powoda, uznać należy, że akceptowała wysokość naliczanych przez pożyczkodawcę w związku z wnioskowaną kwotą pożyczki, kosztów. Nie sposób przy tym wymagać od pożyczkodawcy, aby na gruncie każdej z udzielanych pożyczek wykazywał wysokość poniesionych przez siebie wydatków, większość z nich ma bowiem stały charakter, niezależny od liczby zawartych w danym okresie umów, a zatem niemożliwe jest ich proste przeliczenie na potrzeby konkretnej umowy. Nie bez znaczenia pozostaje także kwestia związana z niespłacalnością kredytów konsumenckich. W stosunku do instytucji pożyczkowych możliwość weryfikacji części informacji na temat potencjalnego pożyczkobiorcy jest ograniczona, instytucje te ponoszą zatem wyższe aniżeli banki ryzyko kredytowe, rozumiane jako zagrożenie niewywiązania się dłużnika z zobowiązań wynikających z umowy pożyczki gotówkowej. Powtórzenia wymaga, że wybór danego pożyczkodawcy należy wyłącznie do pożyczkobiorcy,

to on decyduje u kogo i na jakich warunkach chce się zadłużyć. Pozwana decydując się na pożyczkę oferowaną w sektorze pozabankowym godziła się na poniesienie prowizji wskazanej w umowie. Pamiętać również należy, że pożyczkobiorca ma możliwość odstąpienia od umowy nie ponosząc w związku z tym kosztów. Oczywiście jest wreszcie, że skoro ustawodawca przewidział możliwość naliczania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości

oznaczonej w art. 36a ustawy, a jednocześnie brak jest przepisów prawa, które zabraniałyby stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, czy też opłaty związane z obsługą umowy, nie sposób przyjąć, aby zastrzegając sporne opłaty powód działał w sposób sprzeczny z ustawą, bądź też dążył do jej obejścia. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 19 czerwca 2018 roku w sprawie III Ca 686/18, z woli ustawodawcy, takie działanie powoda, które przejawia się naliczeniem pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przewidzianej art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jest w pełni dopuszczalne. Nie można zatem stwierdzić, że tego rodzaju zastrzeżenia umowne w istocie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych, skutkując nieważnością umowy w tej części czy też bezskutecznością tego zastrzeżenia z uwagi na jego abuzywny charakter (tak też m.in. Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 5 czerwca 2018 roku, II Ca 340/18, L.; Sąd Okręgowy w Lublinie w wyroku z dnia 26 lipca 2018 roku, II Ca 171/18, L.; Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 20 maja 2019 roku, II Ca 576/19, LEX; Sąd Okręgowy w Świdnicy w wyroku z dnia 30 maja 2019 roku, II Ca 453/19, LEX; Sąd Okręgowy w Gliwicach w wyroku z dnia 13 sierpnia 2019 roku, III Ca 188/19, LEX). Powyższe stanowisko koresponduje z koncepcją racjonalności polskiego ustawodawcy zgodnie, z którą działanie w ramach przepisów prawa nie powinno zostać uznane za kształtujące obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub zasadami współżycia społecznego. Nieuprawnione jest twierdzenie, by działanie w ramach jasnych i niebudzących wątpliwości co do ich wykładni przepisów ustawy, służącej w istocie ochronie interesów konsumenta, pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego czy dobrymi obyczajami. Zaznaczenia wymaga również, że nakładając w ustawie o kredycie konsumenckim na pożyczkodawcę szereg obowiązków, ustawodawca nie wprowadził wymogu specyfikowania, w jaki sposób wyliczona została pobrana na gruncie umowy prowizja, tj. jakie konkretnie koszty i ryzyka ma pokryć, czy też zabezpieczyć, a także, jaki planowany zysk pożyczkodawca zakłada na gruncie danej umowy. Gdyby taka intencja istniała, to ustawodawca niewątpliwie nałożyłby na instytucje pożyczkowe obowiązek zawarcia takich informacji w formularzu informacyjnym. Podkreślić wreszcie należy, że gdyby pozwana spłaciła pożyczkę zgodnie z umową koszt prowizji byłby jedynym kosztem pożyczki wobec tego, że ta była nieoprocentowana.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.141,61 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Z kolei zgodnie z przepisem art. 482 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Wprawdzie strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o nieobciążenie jej kosztami procesu niemniej nie podniosła ani nie wykazała żadnych przesłanek uzasadniających zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. a nie stawiając się na terminie rozprawy, na którą była wezwana do osobistego stawiennictwa pozbawiła się możliwości dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron na okoliczność jej sytuacji majątkowej i życiowej.

Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 40 zł, koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 957 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.